

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 64/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2017 prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátskou kanceláriou AK Dlhopolec s. r. o., Nám. SNP 27, Zvolen, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ivan Dlhopolec, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 15/2014 z 3. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. marca 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 49 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) a čl. 7 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tdo 15/2014 z 3. decembra 2014.

Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 47/2012 z 15. mája 2013 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 2 Trestného zákona, za čo mu bol podľa § 221 ods. 1 a 2 Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona a § 36 písm. j) Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 roka s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov a zároveň bol zaviazaný nahradiť poškodenej škodu v sume 16 800 €. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 84/2013 z 10. decembra 2013 odvolací súd podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie sťažovateľa zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré bolo namietaným uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 15/2014 z 3. decembra 2014 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd, ako aj súdy nižšieho stupňa *„nevykonali ústavne súladný výklad zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 221 Trestného zákona vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam sťažovateľovej trestnej veci a pri svojej rozhodovacej činnosti nezohľadnili hľadisko potreby ochrany ústavou a medzinárodnými zmluvami garantovaných základných ľudských práv a slobôd, z ktorých napadnuté rozhodnutia taktiež vybočovali“*.

Sťažovateľ poukázal na to, že ako predávajúci uzatvoril s poškodenou ako kupujúcou 1. mája 2011 kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam.

Sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na odôvodnenie rozhodnutí konajúcich všeobecných súdov: *„Prvostupňový súd podľa názoru sťažovateľa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia okrem iného konštatoval, že sťažovateľ zatajil poškodenej, že k prevádzaným nehnuteľnostiam bolo v čase prevodu zriadené záložné právo v prospech Dexia banky. Neoznámenie, resp. neuvedenie záložného práva v texte kúpnej zmluvy prvostupňový súd považoval za nepochopiteľné a podvodný úmysel sťažovateľa mal tento*

súd preukázaný následným konaním sťažovateľa, ktoré sa prvostupňovému súdu javilo ako laxné. Odvolací súd sa so skutkovými a predovšetkým s právnymi výhradami sťažovateľa, ktoré boli obsiahnuté v jeho odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového súdu nevyporiadal vôbec a len veľmi stručne (jednou resp. dvoma vetami) poukázal na odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu, s ktorého závermi sa stotožnil.

Z obdobných dôvodov, bez dôsledného vyporiadania sa s vecnou a právnou argumentáciou sťažovateľa, dovolací súd dovolanie sťažovateľa podávané proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, najmä z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odmietol.“

Sťažovateľ namieta, že kúpna zmluva v danom prípade neobsahovala žiadnu «informáciu alebo vyhlásenie, ktoré by bolo nepravdivé alebo skresľujúce. Práve predmetná zmluva tvorila základ dojednania medzi sťažovateľom a poškodenou, pričom po právnej stránke sa jedná o právne perfektnú zmluvu, ktorá - hoci je písaná pomerne laicky, nakoľko ju písal sťažovateľ (z použitého vzoru), ktorý nemá právnické vzdelanie - je v zmysle príslušných ustanovení katastrálneho zákona vkladu schopná. Všetky vecné práva vzťahujúce sa k prevádzanej nehnuteľnosti boli v čase jej prevodu zapísané v evidencii Katastra nehnuteľností. Pre vecné práva je charakteristické, že sa vzťahujú na vec bez ohľadu na vlastníka. Veci zaťažené vecnými právami sú spravidla voľne prevoditeľné. Pre evidenciu Katastra nehnuteľností je okrem iných charakteristický aj princíp „publicity“...».

Sťažovateľ tiež tvrdí, že „nikoho nemožno uviesť do omylu zatajením informácie, ktorá je verejne dostupná a o ktorej aj súkromné právo predpokladá, že je každému známa (teda minimálne pokiaľ sa jedná o zmluvnú stranu v rámci zmluvy, predmetom ktorej je prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam)“.

Z uvedeného vyvodil záver, ktorý tvoril aj súčasť jeho argumentácie v rámci trestného konania pred všeobecnými súdmi, že neuvedenie právnej vady v zmluve „bez ďalšieho neznamena, že túto právnú vadu mal sťažovateľ pred poškodenou v úmysle zatajiť“. Poukázal tiež na znaky základnej skutkovej podstaty trestného činu podvodu, ku ktorým považoval za potrebné uviesť, že «len uvedenie určitých nepravdivých skutočností nie je možné, samo o sebe, považovať za „uvedenie do omylu“ v zmysle

základnej skutkovej podstaty trestného činu podvodu, pretože „uvádzanie, či deklarovanie nepravdy“ nič nehovorí o tom, či tieto nepravdivé skutočnosti boli alebo mohli byť aj objektívne spôsobilé oklamať klamanú (poškodenú) osobu (ide o posudzovanie spôsobilosti, či nespôsobilosti použitého prostriedku oklamať poškodeného), respektíve, či k oklamaniu poškodeného došlo len preto, že ten celkom (hrubo) zanedbal svoju povinnosť (a to buď všeobecnú prevenčnú povinnosť vyplývajúcu z § 415 Občianskeho zákonníka, prípadne konkrétnu povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy, či pracovného zaradenia) a zjavne konal bez dodržania obvyklej miery opatrnosti (v takomto prípade možno hovoriť o tom, že k škode na majetku poškodeného došlo výhradne v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti na strane poškodeného, t. j. s porušením obvyklej miery opatrnosti, pretože za jej bežného dodržania by bolo vylúčené oklamanie poškodeného, teda išlo o konanie nespôsobilé uviesť niekoho do omylu a spôsobilým sa stalo len a výlučne vďaka zjavnému porušeniu obvyklej miery opatrnosti zo strany poškodeného)».

V rámci argumentácie poukázal sťažovateľ aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky z 25. mája 2010 sp. zn. 7 Tdo 486/2010, na ktoré poukazoval aj v priebehu odvolacieho a dovolacieho konania.

Sťažovateľove námietky neboli zo strany konajúcich všeobecných súdov reflektované, preto navrhuje vysloviť porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ako aj porušenie čl. 49 ústavy a čl. 7 dohovoru namietaným uznesením najvyššieho súdu.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Sťažovateľ svojou sťažnosťou napádal rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 15/2014 z 3. decembra 2014, ktorým najvyšší súd odmietol jeho dovolanie proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 To 84/2013 z 10. decembra 2013 a rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 T 47/2012 z 15. mája 2015 v jeho trestnej veci. Najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa porušil jeho základné práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 49 ústavy a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru, ako aj čl. 7 ods. 1 dohovoru, a to tým, že sa dôsledne nevysporiadal s dovolacou argumentáciou sťažovateľa. Napriek tomu, že sťažovateľ vo svojej sťažnosti pri namietanom porušení práva podľa čl. 6

dohovoru toto právo nekonkretizoval uvedením príslušného odseku čl. 6 dohovoru, z jednoznačnej formulácie námietky týkajúcej sa jeho práva „na spravodlivé súdne konanie“ ústavný súd ustálil, že ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru nikoho nemožno uznať za vinného zo spáchania trestného činu na základe skutku alebo opomenutia, ktoré v čase jeho spáchania nie je považované podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva za trestný čin. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu.

Z obsahu sťažnosti, ako aj z obsahu namietaného uznesenia najvyššieho súdu je možné ustáliť, že sťažovateľ podal dovolanie 20. januára 2014, a to z dôvodu, že bolo zásadným spôsobom porušené právo sťažovateľa na obhajobu [dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], a z dôvodu, že rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia [dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku].

Najvyšší súd k dovolacím námietkam sťažovateľa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

«V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu tým, že súdy sa s obhajobnými argumentmi obvineného vôbec nevysporiadali, Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza:

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d Trestného poriadku. Z dikcie tohto ustanovenia je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené podmienky povinnej obhajoby. V posudzovanej veci o takýto prípad nejde.

Obhajca obvineného síce navrhol vykonať výsluch [REDAKOVANÉ] (splnomocnenej zástupkyne poškodenej [REDAKOVANÉ]) v procesnom postavení svedka, prvostupňový súd však takýto dôkaz podľa § 277 ods. 2 Trestného poriadku odmietol vykonať (č. l. 293). Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že nevykonanie dôkazov v rozsahu požadovanom obvineným, prípadne hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné uplatniť ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že rozsah prieskumného oprávnenia dovolacieho súdu je v zmysle tohto ustanovenia obmedzený na právne posúdenie ustálených skutkových zistení. Dovolací súd nie je oprávnený v dovolacom konaní preskúmať úplnosť dokazovania a posudzovať postup súdov pri hodnotení dôkazov. Pri rozhodovaní vychádza

z konečného skutkového zistenia súdov prvého eventuálne druhého stupňa a v nadväznosti na tento skutkový stav posudzuje správnosť aplikovaného hmotnoprávneho posúdenia.

Skutkové zistenia nemôže meniť, a to ani na základe prípadného doplnenia dokazovania alebo inom hodnotení v predchádzajúcom konaní vykonaných dôkazov. Dokazovanie sa vykonáva pred prvostupňovým súdom a jeho skutkové závery môže doplňovať, poprípade korigovať len odvolací súd. S ohľadom na princípy vyplývajúce z ústavne garantovaného práva obvineného na spravodlivý proces môže Najvyšší súd Slovenskej republiky do tohto skutkového základu rozhodnutia napadnutého dovolaním zasiahnuť len celkom výnimočne, pokiaľ to odôvodňuje extrémny rozpor medzi skutkovými zisteniami súdov a vykonanými dôkazmi. Taký rozpor je zrejme daný vtedy, keď skutkové zistenia súdov nemajú žiadnu obsahovú spojitosť s dôkazmi, alebo nevyplývajú z dôkazov pri riadnom z logicky prijateľných spôsobov ich hodnotenia, alebo sú opakom toho, čo je obsahom dôkazov, na ktorých podklade bolo takéto zistenie urobené. Obvinený síce dáva do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky z 25. mája 2010, sp. zn. 7 Tdo 486/2010, avšak v predmetnej trestnej veci sa o takúto situáciu nejedná.

Z odôvodnení napadnutého rozhodnutia prvého a druhého stupňa vyplýva, ktoré skutočnosti súdy považovali v trestnej veci za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opreli, akými úvahami sa pri hodnotení vykonaných dôkazov riadili. Najmä z odôvodnenia rozhodnutia Okresného súdu Žiar nad Hronom je zrejme, ako sa prvostupňový súd vysporiadal s obhajobou obvineného [REDAKOVANÉ]. Z týchto hľadísk zodpovedá odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v zásade požiadavkám § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podvodu predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi omylom určitej osoby (resp. neznalosti všetkých podstatných skutočností) a jej uskutočnenou majetkovou dispozíciou a ďalej príčinnú súvislosť medzi touto dispozíciou na jednej strane a škodou na cudzom majetku a obohatením páchatel'a alebo inej osoby na strane druhej. Je nepochybné, že obvinený [REDAKOVANÉ] uviedol do omylu poškodenú [REDAKOVANÉ], keď zatajil pred poškodenou a jej sestrou existenciu záložného práva k nehnuteľnosti, ktorú jej predal a spôsobil jej tak škodu vo výške 16 800 €. Po odhalení týchto skutočností obvinený odmietol vykonať nápravu (podpísať dodatok ku kúpnej zmluve), čo preukazuje jeho podvodný úmysel. Pokiaľ obvinený namietal, že

poškodená nedodrжала povinnú mieru opatrnosti pri uzatváraní predmetnej kúpnej zmluvy, táto jeho námietka opomína, že „povinnú“ mieru opatrnosti je potrebné posudzovať vždy v rámci reálnej situácie toho ktorého prípadu, berúc do úvahy aj osobu poškodeného (vek, životné skúsenosti, postavenie v spoločnosti). V danom prípade poškodená bola osoba bez právneho vzdelania, bez potrebných skúseností ohľadne prevodu nehnuteľností. V čase podpisu zmluvy bola v ťažkej životnej situácii (jej choroba, smrť manžela). Obvinený, vzhľadom na kontakty s rodinou poškodenej prostredníctvom svojej priateľky Kučeravej poznal túto situáciu a zatajením podstatných skutočností vzťahujúcich sa ku kúpno-predajnej zmluve, súc si vedomý tiesnivej situácie poškodenej, jej právnej neznalosti a dôverčivosti, úmyselne ju uviedol do omylu.

Je treba pripomenúť, že objektom trestného činu podvodu je cudzí majetok. Omyl je rozpor medzi predstavou a skutočnosťou a pôjde oň vtedy, keď podvádzaná osoba nemá o dôležitej okolnosti žiadnu predstavu, alebo sa domnieva, že sa nemá čoho obávať. Omyl sa môže týkať i skutočností, ktoré majú len nastať, páchatel' však musí o omyle iného vedieť už v dobe, keď dochádza k obohateniu. Uvedením do omylu páchatel' predstiera okolnosti, ktoré nie sú v súlade so skutočným stavom veci, pričom môže ísť o klamstvo alebo aj o nepravdivú informáciu. Podstatné skutočnosti zamlčí páchatel', ktorý neuvedie pri svojom podvodnom konaní akékoľvek skutočnosti, ktoré sú rozhodujúce alebo zásadné pre rozhodnutie podvádzanej osoby, pričom pokiaľ by tieto skutočnosti boli druhej strane známe, k plneniu z jej strany by nedošlo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky záverom konštatuje, že konanie obvineného ■■■■■ tak, ako ho ustálil súd prvého stupňa, malo už trestnoprávnu povahu. Správnemu právnenému posúdeniu predmetného skutku zodpovedá výrok rozhodnutia o vine rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom.»

V citovanej časti odôvodnenia rozhodnutia najvyšší súd k námietke sťažovateľa týkajúcej sa zásadného porušenia jeho práva na obhajobu poukázal najmä na procesnoprávne súvislosti tohto práva a zároveň prezentoval názor, že vo vzťahu k sťažovateľovi nie je možné za zásadné porušenie jeho práva na obhajobu považovať ani nevykonanie dôkazov v rozsahu sťažovateľom požadovanom, ani hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám sťažovateľa. K argumentácii sťažovateľa

o nesprávnom právnom posúdení skutku, zo spáchania ktorého bol sťažovateľ uznaný vinným, najvyšší súd poukázal na podstatné skutkové zistenia, na výsledky dokazovania, ako aj na spôsob hodnotenia dôkazov zo strany konajúcich súdov, pričom venoval pozornosť aj interpretácii základných znakov skutkovej podstaty prečinu podvodu. Zároveň najvyšší súd zdôraznil, že nie je oprávnený v dovolacom konaní preskúmať úplnosť dokazovania a posudzovať postup súdov pri hodnotení dôkazov. Najvyšší súd vychádzajúc z označených čiastkových záverov skonštatoval nedostatok sťažovateľom formulovaných dovolacích dôvodov a dovolanie ako neprípustné odmietol.

Ústavný súd už opakovane judikoval, že pokiaľ ide o posudzovanie skutkových a právnych záverov všeobecného súdu obsiahnutých v jeho rozhodnutí, tieto môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Ústavný súd pripomína, že do obsahu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

Ústavný súd v tejto súvislosti taktiež poukazuje na judikatúru Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris), v zmysle ktorej sa pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, ako vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo

prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Podľa názoru ústavného súdu v namietanom uznesení najvyšší súd podrobne interpretoval dotknutú právnu úpravu týkajúcu sa mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania [§ 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku] a vo vzťahu k nej posúdil relevantnosť jednotlivých argumentačných námietok sťažovateľa. Najvyšší súd dostatočne odpovedal na ťažiskové argumenty sťažovateľa týkajúce sa jeho tvrdení o nesprávnosti právnej kvalifikácie jeho konania. Na základe náležitého odôvodnenia vylúčil najvyšší súd danosť dovolacích dôvodov podľa citovaných ustanovení Trestného poriadku a rozhodol o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť. Konštatovanie o neprípustnosti dovolania sťažovateľa bolo založené na racionálnom, podrobnom, a teda ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania.

Odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu tak predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, pretože sa opiera o náležité vysvetlenie právnej úvahy a zároveň postačujúcu odpoveď poskytnutú sťažovateľovi zo strany najvyššieho súdu, na ktorej tento postavil svoje rozhodnutie. Ústavný súd tak považuje odôvodnenie jeho rozhodnutia za dostatočné, nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pokiaľ sťažovateľ súčasne namietal porušenie čl. 49 ústavy a čl. 7 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že čl. 49 ústavy neobsahuje garanciu konkrétneho základného práva alebo slobody, ale je ústavným princípom, ktorý umožňuje len zákonodarcovi, aby ustanovil, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie. Z tohto princípu vyplýva subjektívne právo osoby, aby mohla byť trestne postihnutá spôsobom ustanoveným zákonodarcom len za konanie, ktoré ustanoví ako trestný čin iba zákonodarca (napr. III. ÚS 61/01, III. ÚS 107/08). Obdobne vo vzťahu k právu podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru je potrebné uviesť, že je zárukou toho, aby osoba bola odsúdená len za taký skutok, ktorý je v súlade s vnútroštátnym právom či medzinárodnými normami považovaný

za trestný čin, pričom za spáchanie skutku nemožno takejto osobe uložiť trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase jeho spáchania (III. ÚS 324/2010).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že v danom prípade neboli zistené (a v zásade ani sťažovateľom tvrdené) žiadne také porušenia zákona, ktoré by mohli znamenať porušenie čl. 49 ústavy a čl. 7 ods. 1 dohovoru zo strany najvyššieho súdu.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd v zmysle § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2017